

عنوان مقاله:

نقد قرینه بودن سنت برای فهم قرآن

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های قرآنی، دوره 22، شماره 82 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

فرج الله میرعرب - استادیار پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

سیدمحمد رضا صفوی - استادیار پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

خلاصه مقاله:

رابطه قرآن و سنت از مباحث مهم علوم قرآن است. بعضی در عین باطل دانستن نظریه قرآن بسندگی، معتقدند قرآن در بیان مراد خود کاستی ندارد و نیازمند غیر، از جمله سنت نیست. در مقابل، گروهی سنت را قرینه‌های برای فهم قرآن و درک مراد آن دانسته اند. اینان راه نشان دادن، بیان جزئیات و مصادیق، جری و تطبیق و تاویلات معصومان را که شان تعیین شده برای آنان از سوی خداوند است، تفسیر خوانده اند. ناقدان این نظر پرسیده‌اند که اگر بنا بود قرآن نیازمند غیر برای ارایه مراد خود باشد، متشابهات قرآن اولویت داشتند، ولی خدای متعال راه فهم متشابهات را رجوع به محکومات خود قرآن قرار داده، نه سنت. همچنین براساس سنت قطعی، قرآن حاکم بر سنت است و میزان و معیار در صحت انتساب آن، پس چگونه نیازمند به سنت که محکوم آن است، باشد صاحب این نظر به قرآن بسنده نمیکنند و از جایگاه سنت در منظومه تعالیم اسلامی غافل نیست؛ زیرا قرآن بهصراحت سخن پیامبر را وحی، یعنی حجت خوانده است، ولی این اعتقاد نه تنها دلیل نیازمندی قرآن به سنت نیست، که اثر عکس دارد. نتایج پژوهش تحلیلی توصیفی با هدف نشان دادن قابل خدشه بودن نظریات ارایه شده در متون آموزشی در مورد تفسیر قرآن انجام شده و تلاشش براین است که اثبات کند آنچه در قرآن بیان نشده، طبق برنامه بوده و سنت در طول قرآن، ارایه کننده آن چیزی است که قرآن بر عهدش گذاشته است و تنها در صورت روشن بودن مرادات قرآن، سنت پشتوانه مشروعیت خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

قرآن / سنت / فهم قرآن / تفسیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/683737>

